

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează
moștenirea Ta; biruință bincredincioșilor creștini asupra
celui potrivnic dăruiește și cu Crucea Ta păzește poporul Tău.

Troparul Sfintei Cruci

Marți 13 SEPTEMBRIE:

ACATISTUL SFINTEI CRUCI - ora 6.00 PM

Miercuri 14 SEPTEMBRIE: ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Vineri 16 SEPTEMBRIE:

PARACLISUL MAICII DOMNULUI - ora 6.00 PM

Sâmbătă 17 SEPTEMBRIE:

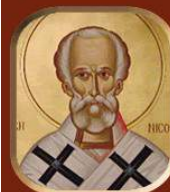
UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE ȘI PARASTAS - ora 8.30 AM

VECERNIE - ora 6.00 PM

Duminică 18 SEPTEMBRIE:

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA DINAINTEA INALTARII SFINTEI CRUCI

Zis-a Domnul: Nimeni nu s-a suit la cer decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Fiindcă n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea. (IOAN 3, 13 - 17)

Iubirea duhovniceasca de sine

În primul rând, iubirea este dragoste de Dumnezeu, și în al doilea rând, în chip nedespărțit de aceasta, dragoste de aproapele. Iar pe aproapele trebuie să-l iubești, potrivit învățăturii Mântuitorului (Mt. 22, 39; Mc. 12, 31; Lc. 10, 27), „ca pe tine însuși”. Iubirea cuprinde deci și iubirea de sine: (jn.X.owda. Dar acest fel de iubire de sine nu are nimic de-a face cu iubirea de sine pătimasă, care este maica tuturor patimilor, ci, dimpotrivă, i se împotrivesc cu totul. Căci în timp ce iubirea de sine pătimasă stă în a se iubi omul în chip trupesc și narcisist, pentru ceea ce este în sine însuși, în afara lui Dumnezeu, „filautia duhovnicească” stă în a se iubi omul duhovnicește, adică în Dumnezeu și pentru Dumnezeu, ca ceea ce este în actualitatea sa profundă, adică persoană creată după chipul Lui, și ca ceea ce este chemat să devină: asemănare a Lui, fiu al Lui prin înfiere și Dumnezeu după har.

Iubirea duhovnicească de sine - filautia virtuoașă - apare astfel ca subordonată celei dintâi porunci, care spune să-L iubești pe Dumnezeu, căci a se iubi pe sine duhovnicește înseamnă a se iubi în Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că „prin această iubire bună de noi înșine... nu vom înceta să slujim pururea lui Dumnezeu”.²¹

De altfel, iubirea de Dumnezeu și buna iubire de sine se cuprind una pe alta: a se iubi omul pe sine în realitatea sa duhovnicească, de chip al lui Dumnezeu, duce la dragostea de Dumnezeu; și invers, așa cum spune Sfântul Antonie cel Mare, „cel care-L iubește pe Dumnezeu se iubește pe sine”.²² În vreme ce filautia pătimasă este alipire a omului de propria sa individualitate, de un eu închis în sine însuși, opac, care-l exclude cu totul pe Dumnezeu, lipsit astfel de orice realitate și de adevărata viață, filautia vir tuoașă este, dimpotrivă, deplina deschidere față de Dumnezeu, transparentă pentru energiile Sale necreate. Dacă prin filautia pătimasă omul, fără să-și dea seama, „se umple împotriva sa de iubirea trupească de sine”, după cum spune Sfântul Maxim, prin iubirea bună și duhovnicească el se iubește cu adevărat, așa cum se cuvine, ca ceea ce este în realitatea lui profundă și esențială, cea a firii sale adevărate, a cărei cauză și finalitate este Dumnezeu. În vreme ce filautia pătimasă îl înstrăinează pe om, filautia virtuoașă îl duce la regăsirea de sine însuși, în Dumnezeu, și la redobândirea adevăratei vieții, pe care o pierduse. Cea dintâi îl țara în păcat și năștea în el mulțimea patimilor; a doua îl face să urască păcatul ucigaș și să caute curățirea de patimile care-

i îmbolnăvesc ființa și-l duc la moarte, și să lucreze virtuțile, care-l fac să fie ceea ce este cu adevărat, potrivit adevăratei sale naturi.

Dacă, așa cum spun Părinții, prin virtuți se face omul asemănător lui Dumnezeu, trecând prin lucrarea lor de la virtualitatea chipului la împlinirea asemănării, iubirea de sine ca ființă care are a înainta duhovnicește presupune și implică din partea omului iubirea virtuților,²³ sau mai precis iubirea lui Dumnezeu prin împlinirea virtuților.

Astfel, Sfântul Maxim spune: „Primind în locul iubirii celei rele de noi înșine pe cea bună și duhovnicească (...), nu vom înceta să slujim lui Dumnezeu prin această iubire bună de noi înșine, căutând pururea să ne susținem sufletul prin Dumnezeu. Căci aceasta este adevărata slujire și prin ea îngrijim cum trebuie și în chip plăcut lui Dumnezeu de sufletul nostru, prin virtuți”.²⁴

De altfel, filautia duhovnicească este cheie pentru iubirea aproapelui, după cuvântul lui Iisus: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22, 39; Mc. 12, 31; Lc. 10, 27). Doar în măsura în care omul se iubește cu adevărat pe sine, în ceea ce este el în chip fundamental, în Dumnezeu și pentru Dumnezeu, numai așa îl poate iubi duhovnicește pe semenul său, cu o iubire care nu are nimic pătimăș sau trupesc; numai așa îl iubește ca pe o persoană creată ca și el după chipul lui Dumnezeu și chemată, ca și el, la asemănarea cu El; îl iubește astfel ca pe unul de-o fire cu el, fiu și acesta al Aceluiași Părinte și frate al său în Hristos. Sfântul Antonie cel Mare spune: „Cine se cunoaște pe sine, cunoaște și celelalte făpturi (...). Cine se iubește pe sine, îi iubește și pe ceilalți”.²⁵ Dar iubirea aproapelui duce și ea la buna iubire de sine; ca să te poți cu adevărat iubi pe tine, trebuie să-ți iubești fratele, spune Sfântul Ioan Gură de Aur.²⁶

În orice caz, este limpede că, în timp ce filautia pătimasă divide natura omenească și o împinge să se războiască cu sine însăși, făcând din oameni indivizi izolați unul de celălalt, potrivit unuia altuia și vrăjmași între ei, filautia duhovnicească conduce la re-unirea firii omenești în sine și cu Dumnezeu.

Hotărât lucru însă este că filautia virtuoașă nu poate lua locul filautiei pătimășe sau, mai precis, iubirea de sine trupească nu se poate schimba în iubire de sine duhovnicească²⁷ dacă omul nu se dezlipște de eul său căzut, altfel spus dacă nu taie patimile. De aceea, la desăvârșita iubire duhovnicească de sine se ajunge numai prin nepățimire.

Jean Claude Larchet